

ски Патриархъ, и тогива той може много нѣща да направи за Българитѣ. Селеминский одобрилъ идеята и въсхищенъ отъ това, обѣщалъ се честно, като добъръ пѣвецъ и въспитанникъ Атински, той да изиграе тѣзи роль на Гръцитѣ. Но отъ сѣтнѣ, като свършилъ докторството и заминалъ за Влашко, а Александръ, като дѣйствиуваъ по това въ Цариградъ, писалъ на Селеминский, за да доде тамъ, той начнѣлъ съ забикалки да се отказва и да пита ушъ, по кой начинъ щѣло да се захване дѣлото и проч. и проч. за което Ексарха, като се ядосалъ за непостоянството, отговорилъ му съ тѣзи думи: *Гиди табансѣжъ* и непостоянний! такъвъзи ли ти е патриотизма и проч.? Отъ това се разсърдилъ Селемински и вече не му писалъ. Александръ ми добави подиръ това и едно смѣшно за дѣда Фотинова. Той билъ тогива въ Цариградъ и като узналъ за тѣзи дѣствия на Ексарха, отива единъ день при него разтрѣперанъ и отчаянъ и му казалъ: Бре брате! ти какво правишъ? ти искашъ да поклатишъ отъ темелитѣ Патриаршията, а не мислишъ ли, ако това се осѣти, че ще ни съсипежтъ? Тѣ сж лукави и тѣ вѣче говорятъ, че дошелъ единъ Антихристъ за Великата черкова. А Стефанаки Богориди (ми прибави Ексарха) бѣше много прѣдостороженъ и прѣдпазливъ, и като отидяхъ у тѣхъ, ми казваше: „Чадо, не бързай, внимавай, тѣзи работи не ставатъ изведнѣждъ!“

Освенъ горѣказаното не ми се ще да примѣляж и слѣдующето, което съмъ слушалъ отъ достовѣренъ источникъ и не желаѣж таквизи любопитни нѣща и тогавашни заслуги да останатъ забравени отъ Българскитѣ любочитатели.

а) Дѣдо Натанаилъ, сега Пловдивский Митрополитъ, още въ 1842 година билъ ученикъ въ Москва, а на 1852 г. билъ свършилъ Духовната Московска Академия. А като узналъ отъ Патриаршески писма и отъ Владишки, че вече имало заповѣдъ отъ Пат-